

Sygn. akt VII U 219/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu posiedzeniu niejawnym w dniu 7 maja 2019 r. w Warszawie

sprawy S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania S. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 14 listopada 2018 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 listopada 2018 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyznał ubezpieczonemu S. K. emeryturę od dnia 1 października 2018 r., tj. od miesiąca, w którym został złożony wniosek o świadczenie. Organ rentowy wskazał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem ich waloryzacji, zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz kwota środków zaewidencjonowanych na subkoncie, z uwzględnieniem ich waloryzacji. Jednocześnie zaznaczył, że emerytura stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Organ rentowy, ustalając wysokość świadczenia emerytalnego w systemie zdefiniowanej składki, przyjął kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 61.626,85 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 399.126,89 zł, kwotę środków zaewidencjonowanych na subkoncie z uwzględnieniem ich waloryzacji w wysokości 29.829,69 zł oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 217,70 miesięcy. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wyniosła do wypłaty 2.253,48 zł (decyzja z dnia 14 listopada 2018 r., znak: (...), k. 7-9 tom III a.r.).

S. K., w dniu 8 stycznia 2019 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji z dnia 14 listopada 2018 r., znak: (...) W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o wypłatę emerytury powiększonej o połowę, pobieranej przez niego renty z tytułu wypadku przy pracy. Wskazał, że w 2006 r. uległ wypadkowi przy pracy w związku, z czym organ rentowy decyzją z dnia 25 marca 2014 r. przyznał na jego rzecz prawo do w/w świadczenia. Zgodnie natomiast z treścią przepisu art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1376 ze zm.) osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego oraz do

emerytury na podstawie odrębnych przepisów wypłaca się, zależnie od jej wyboru przysługującą rentę powiększoną o połowę emerytury albo emeryturę powiększoną o połowę renty. Na tej podstawie ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie na jego prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury powiększonej o połowę renty, przyznanej na jego rzecz w związku z wypadkiem przy pracy w 2007 r. (odwołanie z dnia 8 stycznia 2019 r. k. 3-4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że od 2007 r. ubezpieczony pobiera rentę w związku z wypadkiem przy pracy. Z uwagi na okresowość przyznawanego świadczenia odwołujący był kilkakrotnie badany i zmianie ulegał stopień niezdolności jak również związek wskazanej niezdolności wypadkiem przy pracy. Od 2012 r. niezdolność do pracy ubezpieczonego nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy, co stwierdził w orzeczeniu z dnia 11 lipca 2012 r. Lekarz Orzecznik ZUS. Organ rentowy błędnie w decyzjach z dnia 30 lipca 2012 r. i z dnia 25 marca 2014 r. informował o rencie z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Ostatecznie Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 19 sierpnia 2014 r. uznała odwołującego za trwale częściowo niezdolnego do pracy z ogólnego stanu zdrowia, co potwierdziła decyzja z dnia 3 września 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. odrębne przepisy określają prawo do pobierania świadczeń w razie zbiegu u jednej osoby prawa do emerytury z prawem do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy. Stosownie zaś do treści art. 26 ust. 1 pkt. 1-2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1376 ze zm.) osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego oraz do emerytury na podstawie odrębnych przepisów wypłaca się, zależnie od jej wyboru przysługującą rentę powiększoną o połowę emerytury albo emeryturę powiększoną o połowę renty. Organ rentowy stwierdził, że ponieważ w momencie przyznawania emerytury ubezpieczony pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, to brak jest podstaw do przyznania świadczenia w zbiegu. Na tej podstawie organ rentowy stwierdził, że zaskarżona decyzja jest prawnie oraz faktycznie uzasadniona (odpowiedź na odwołanie z dnia 15 lutego 2019 r. k. 5 a.s.).

Postanowieniem z dnia 7 maja 2019 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 148¹ § 1 i 2 dopuścił dowód z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. dołączonych do akt niniejszej sprawy, a dotyczących S. K. (postanowienie z dnia 7 maja 2019 r. k. 19 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony S. K., urodzony w dniu (...), w dniu 27 sierpnia 2007 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Do powyższego wniosku ubezpieczony załączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy (wniosek z dnia 27 sierpnia 2007 r. wraz z załącznikami k. 1-10, tom II a.r.).

W okresie od dnia 13 września 1968 r. do dnia 30 marca 1973 r. ubezpieczony był zatrudniony w Pracowni C. mistrza S. S. (1) z siedzibą w L. w charakterze ucznia-czeladnika. Następnie w okresie od dnia 25 kwietnia 1973 r. do dnia 10 kwietnia 1975 r. ubezpieczony odbywał czynną służbę wojskową, a w okresie od dnia 14 maja 1975 r. do dnia 15 października 1996 r. prowadził własną pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie cholewkarstwa w W.. W okresie od dnia 7 sierpnia 1978 r. do dnia 18 sierpnia 1979 r. ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w M. na stanowisku kierownika-operatora żurawia, a w okresie od dnia 4 listopada 1996 r. do dnia 30 września 2000 r. wykonywał pracę na rzecz firmy Usługi (...) w W. na stanowisku kierowcy. W okresie od dnia 3 lipca 2000 r. do dnia 30 kwietnia 2006 r. ubezpieczony był zatrudniony w firmie (...) S. S. (2) na stanowisku kierowcy, a w okresie od dnia 20 marca 2006 r. do kwietnia 2006 r. świadczył pracę na tożsamym stanowisku pracy na rzecz firmy (...) P. P. z siedzibą w W. (świadcstwo pracy z dnia 4 sierpnia 1978 r. k. 7-8, zaświadczenie z dnia 25 sierpnia 1978 r. k. 9-10, zaświadczenie z dnia 30 października 1989 r. k. 11-12, decyzja z dnia 29 października 1996 r. k. 15, świadectwo

pracy z dnia 31 sierpnia 1979 r. k. 17-18, zaświadczenie z dnia 4 listopada 1996 r. k. 19, decyzja z dnia 3 października 2000 r. k. 21, świadectwo pracy z dnia 2 maja 2006 r. k. 23, umowa o pracę z dnia 20 marca 2006 r. k. 25, tom I a.r.).

W dniu 24 marca 2006 r. ubezpieczony, będąc pracownikiem firmy (...) P. P. z siedzibą w W., uległ wypadkowi przy pracy, wskutek czego doznał otwartego złamania lewej nogi na wysokości podudzia. Decyzją z dnia 6 kwietnia 2007 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał ubezpieczonemu świadczenie rehabilitacyjne w wysokości 100% w związku z wypadkiem przy pracy na okres od dnia 21 marca 2007 r. do dnia 16 września 2007 r. Następnie w dniu 22 października 2007 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od dnia 17 września 2007 r., tj. od zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego do dnia 31 października 2008 r. Prawo do świadczenia rentowego było regularnie przedłużane na kolejne okresy przez organ rentowy przy czym zmianie ulegał stopień niezdolności ubezpieczonego do pracy. Orzeczeniem z dnia 11 lipca 2012 r. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 31 lipca 2014 r., natomiast częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy i pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu. W decyzjach z dnia 30 lipca 2012 r., znak: (...) i z dnia 25 marca 2014 r., znak: (...), organ rentowy błędnie wskazywał, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Orzeczeniem z dnia 25 lipca 2014 r. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony jest trwale całkowicie niezdolny do pracy. Ostatecznie Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 19 sierpnia 2014 r. uznała odwołującego za trwale częściowo niezdolnego do pracy z ogólnego stanu zdrowia, co potwierdziła decyzja z dnia 3 września 2014 r. (protokół Nr: (...) z dnia 8 kwietnia 2006 r. k. 55-61, decyzja z dnia 6 kwietnia 2007 r. k. 100, tom I a.r., decyzja z dnia 22 października 2007 r., znak: (...)k. 15, orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 11 lipca 2012 r. k. 95-96, decyzja z dnia 30 lipca 2012 r., znak: (...) k. 97-98, decyzja z dnia 25 marca 2014 r., znak: (...), k. 143, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 19 sierpnia 2014 r. k. 171, decyzja z dnia 3 września 2014 r., znak: (...)k. 175, tom II a.r.).

W dniu 22 października 2018 r. ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę. Decyzją z dnia 14 listopada 2018 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyznał ubezpieczonemu S. K. emeryturę od dnia 1 października 2018 r., tj. od miesiąca, w którym został złożony wniosek o świadczenie. Organ rentowy wskazał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem ich waloryzacji, zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz kwota środków zaewidencjonowanych na subkoncie, z uwzględnieniem ich waloryzacji. Jednocześnie zaznaczył, że emerytura stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Organ rentowy, ustalając wysokość świadczenia emerytalnego w systemie zdefiniowanej składki, przyjął kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 61.626,85 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 399.126,89 zł, kwotę środków zaewidencjonowanych na subkoncie z uwzględnieniem ich waloryzacji w wysokości 29.829,69 zł oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 217,70 miesięcy. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wyniosła do wypłaty 2.253,48 zł (decyzja z dnia 14 listopada 2018 r., znak: (...), k. 7-9 tom III a.r.).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego, ubezpieczony S. K. wniósł odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie. W odwołaniu ubezpieczony wniósł o wypłatę emerytury powiększonej o połowę, pobieranej przez niego renty z tytułu wypadku przy pracy powołując się na treść 26 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1376 ze zm.) (odwołanie z dnia 8 stycznia 2019 r. k. 3-4 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującego. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez

strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie S. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 14 listopada 2018 r., znak: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 2019 r. poz. 55 ze zm.) Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony i zgromadzonych w aktach rentowych dokumentów, Sąd uznał, że ostatecznie okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Z tego też względu, Sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Przedmiotem zaskarżenia w niniejszej sprawie była decyzja organu rentowego, przyznająca ubezpieczonemu S. K. prawo do emerytury od dnia 1 października 2018 r. i ustalająca wysokość w/w świadczenia, przy czym nie była kwestionowana co do zasady wysokość świadczenia ustalona zaskarżoną decyzją lecz brak zastosowania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zasady zbiegu prawa do świadczeń oraz ustalenia w ten sposób wysokości świadczenia. W rozpatrywanej sprawie bezspornym było, że ubezpieczony w dniu 24 marca 2006 r., będąc pracownikiem firmy (...) P. P. z siedzibą w W., uległ wypadkowi przy pracy, wskutek czego doznał uszczerbku na zdrowiu, który spowodował przyznanie na jego rzecz prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 17 września 2007 r., tj. od zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego. Bezsporna jest także okoliczność, że orzeczeniem z dnia 19 sierpnia 2014 r. Komisja Lekarska ZUS uznała odwołującego za trwale częściowo niezdolnego do pracy z ogólnego stanu zdrowia, co potwierdziła decyzja z dnia 3 września 2014 r. oraz, że od dnia 1 października 2018 r. ubezpieczony ma przyznane prawo do emerytury. Spór sprowadzał się natomiast do ustalenia, jakie przepisy prawa należy zastosować w sytuacji, gdy w stosunku do jednego ubezpieczonego nastąpi zbieg prawa do dwóch świadczeń. Ubezpieczony wskazywał, że w jego przypadku zbieg dotyczy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i prawa do emerytury.

Stosownie do treści art. 95 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób o których mowa w art. 2 ust. 2 z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15 a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15 a ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (ust. 2). Przepis art. 96 w/w ustawy stanowi natomiast, że odrębne przepisy określają prawo do pobierania świadczeń w zbiegu u jednej osoby prawa do emerytury z prawem do renty inwalidy wojennego i wojskowego którego niezdolność do pracy pozostaje w związku ze służbą wojskową, renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej pobytem w miejscu o którym mowa w art. 3 i 4 ust. 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących oficerami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2002 r. nr 42 poz. 371 ze zm.) i renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy, wypadkiem w drodze do pracy lub z pracy lub chorobą zawodową. W niniejszej sprawie, konieczne jest także sięgnięcie do regulacji ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1376 ze zm.), która określa sposób wypłaty świadczeń pozostających w zbiegu, gdy jednym z tych świadczeń jest prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

i prawo do emerytury. Stosownie bowiem do treści art. 26 ust. 1 pkt. 1-2 w/w ustawy, osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego oraz do emerytury na podstawie odrębnych przepisów wypłaca się, zależnie od jej wyboru przysługującą rentę powiększoną o połowę emerytury albo emeryturę powiększoną o połowę renty.

W tym miejscu wskazać należy, że w prawie ubezpieczeń społecznych obowiązuje zasada wypłaty jednego świadczenia - wyższego lub wybranego (art. 95 ustawy). Wyjątki od tej reguły przewidziane są wyczerpująco w art. 96 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS i wskazują, że w zbiegu ze świadczeniami emerytalnymi i rentowymi przysługującymi na podstawie przepisów tej ustawy wypłacane są tylko świadczenia o charakterze odszkodowawczym. Przy czym, zbieg uzasadniający wypłatę dwóch świadczeń (w całości lub w części) musi zachodzić pomiędzy emeryturą oraz rentami inwalidy wojennego, wojskowego, kombatanta lub rentą wypadkową. Prawo do wypłaty świadczeń w zbiegu przysługuje wyłącznie osobom uprawnionym do tych świadczeń. Tym samym zbieg prawa do świadczeń w przypadku renty wypadkowej i emerytury nie zachodzi jeżeli w momencie przyznania prawa do świadczenia emerytalnego ubezpieczony pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Jednocześnie wskazać należy, że z art. 24 ustawy wypadkowej wynika, że w sposób określony w punktach 1 i 2 ust. 1 (cała renta i pół emerytury lub cała emerytura i połowa renty) wypłacane są świadczenia osobie uprawnionej „do renty wypadkowej na podstawie niniejszej ustawy” oraz „do emerytury na podstawie innych przepisów”. W przypadku zbiegu prawa „do renty wypadkowej na podstawie niniejszej ustawy oraz do innych świadczeń o charakterze rentowym” wypłaca się jedno świadczenie-wyższe lub wybrane (ust. 3). Sumowanie kwot świadczeń przysługujących z różnych tytułów i z różnych rodzajowo ubezpieczeń do ustalenia podstawy wymiaru renty wypadkowej prowadziłoby do obejścia wyrażonej generalnie w art. 95 ustawy emerytalnej, zasady wypłaty, w razie zbiegu prawa do świadczeń, jednego z nich - wyższego lub wybranego przez ubezpieczonego.

Wobec faktu, że ubezpieczony S. K. w momencie przyznania na jego rzecz prawa do emerytury był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, a nie renty wypadkowej, na co wskazuje treść orzeczenia z dnia 11 lipca 2012 r., w którym Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 31 lipca 2014 r., natomiast częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy, to tym samym brak jest podstaw do zastosowania art. 26 ust. 1 pkt. 1-2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1376 ze zm.), która określa sposób wypłaty świadczeń pozostających w zbiegu, gdy jednym z tych świadczeń jest prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i prawo do emerytury.

W świetle powyższych uwag, brak było zatem podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, w związku, z czym odwołanie ubezpieczonego S. K. od decyzji z dnia 14 listopada 2018 r., znak: (...) podlegało oddaleniu, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., o czym Sąd Okręgowy orzekł w sentencji wyroku.

SSO (...)

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć(...)wraz z pouczeniem.